

Кости ихъ хнжали! станете,
 Дѣла-га си вси споманете;
 На тѣкло пепелъ са стори,
 И когѣ са отговори.“

Влѣдъ тма дѣмы заихтѣ
 Адж, гдѣко вѣсобе почиватъ,
 И грокица-га са вѣчь раскрыватъ;
 Вяздѣхъ-гѣ страшно постентѣ;
 Оковы грѣшны-тѣ расчѣпватъ,
 Къмъ страшнъ сѣдѣжъ съ страхъ вѣрви-жтѣ,
 Митари грозно ги отѣбтватъ,
 Дѣла-га имъ катъ са ави-жтѣ.

Безстрашный дѣхъ са побоя,
 Бърдѣца юнашки устрашихъ,
 Когатъ са въ равенство авихъ,
 И славный царь, и простъ обчарь.
 Шо съ са съ силъ голѣмили,
 На страшный сѣдъ стои-жтѣ уныли,
 Имотенъ бедно и сирмахъ.
 Бѣднакво плачѣтѣ, выкатѣ дѣхъ!

Бѣдамъ имъ са дѣбгѣ свѣтѣ вѣкти
 Очи-тѣ имъ да не тѣмнѣ-жтѣ,
 А тѣ гроковы-тѣ жалѣ-жтѣ,
 И тѣхны мрачны тѣмноты.
 По сносна имъ вѣкъ тазъ минѣта
 Въ кой-жъ изгѣбвахъ свѣкта,
 Когатъ сѣчеше смѣрть прелюта
 Чегъ-гѣ на тѣхны-тѣ лѣкта.

Огѣ по люгѣ страхъ отъ тогасъ,
 Треператъ вси и горко плачѣтѣ,
 Животъ новъ като че не рачѣтѣ;
 Не помни-жтѣ страшный смѣртный часъ,
 Но тамъ съ охотъ въ желали
 Что пѣта еще да умрѣтѣ,